

Účastníci konania pred vnútroštátnym súdom

Žalobca: Sotiris Papasavvas

Žalovaní: O Fileleftheros Dimosia Etaireia Ltd, Takis Kounnafi, Giorgios Sertis

Výrok rozsudku

1. Článok 2 písm. a) smernice 2000/31/ES Európskeho parlamentu a Rady z 8. júna 2000 o určitých právnych aspektoch služieb informačnej spoločnosti na vnútornom trhu, najmä o elektronickom obchode („smernica o elektronickom obchode“) sa má vykladať v tom zmysle, že pojem „služby informačnej spoločnosti“ v zmysle tohto ustanovenia zahŕňa služby poskytujúce informácie, za ktoré nie je poskytovateľ odmenený príjmom služieb, ale príjmami plynúcimi z reklamy, ktorá sa objavuje na internetovej stránke.
2. Smernica 2000/31 nebráni vo veci, akou je tá v konaní vo veci samej, uplatneniu predpisov o občianskoprávnej zodpovednosti za ohováranie.
3. Obmedzenia občianskoprávnej zodpovednosti upravené v článkoch 12 až 14 smernice 2000/31 nezahŕňajú prípad vydavateľskej spoločnosti, ktorá disponuje internetovou stránkou, na ktorej sa uverejňuje elektronická verzia denníka, pričom táto spoločnosť je navyše odmeňovaná z platenej reklamy, ktorá sa objavuje na internetovej stránke, pretože pozná uverejňované informácie a má nad nimi kontrolu bez ohľadu na to, či je prístup na uvedenú stránku zdarma alebo spoplatnený.
4. Obmedzenia občianskoprávnej zodpovednosti uvedené v článkoch 12 až 14 smernice 2000/31 sa môžu uplatniť v rámci sporu medzi jednotlivcami týkajúceho sa občianskoprávnej zodpovednosti za ohováranie za predpokladu, že podmienky stanovené v uvedených článkoch sú splnené.
5. Články 12 až 14 smernice 2000/31 neumožňujú poskytovateľovi služieb informačnej spoločnosti, aby namietal proti podaniu súdnej žaloby týkajúcej sa občianskoprávnej zodpovednosti voči nemu a následnému nariadeniu predbežných opatrení vnútroštátnym súdom. Poskytovateľ sa môže dovoliť obmedzením zodpovednosti, ktoré upravujú tieto články, v súlade s ustanoveniami vnútroštátneho práva, ktoré zabezpečujú ich prebratie, alebo ak také nie sú, na účely jeho konformného výkladu. V rámci sporu, akým je ten v konaní vo veci samej, nemôže naopak smernica 2000/31 sama osebe ukladať povinnosti jednotlivcovi, a teda sa voči nemu nemožno na ňu, ako takú, odvolávať.

(¹) Ú. v. EÚ C 207, 20.7.2013.

Rozsudok Súdneho dvora (štvrtá komora) z 11. septembra 2014 (návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Oberster Gerichtshof – Rakúsko) – Österreichischer Gewerkschaftsbund/Wirtschaftskammer Österreich – Fachverband Autobus-, Luftfahrt- und Schifffahrtsunternehmen

(Vec C-328/13) (¹)

(Návrh na začatie prejudiciálneho konania — Smernica 2001/23/ES — Zachovanie práv zamestnancov pri prevodoch podnikov, závodov alebo častí podnikov alebo závodov — Povinnosť nadobúdateľa dodržiavať tie isté pracovné podmienky dohodnuté v kolektívnej zmluve až do nadobudnutia platnosti inej kolektívnej zmluvy — Pojem „kolektívna zmluva“ — Vnútroštátna právna úprava, podľa ktorej vypovedaná kolektívna zmluva naďalej vytvára účinky až do nadobudnutia platnosti inej kolektívnej zmluvy)

(2014/C 409/21)

Jazyk konania: nemčina

Vnútroštátny súd, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania

Oberster Gerichtshof

Účastníci konania pred vnútroštátnym súdom

Navrhovateľ: Österreichischer Gewerkschaftsbund

Odporkyňa: Wirtschaftskammer Österreich – Fachverband Autobus-, Luftfahrt- und Schifffahrtsunternehmen

Výrok rozsudku

Článok 3 ods. 3 smernice Rady 2001/23/ES z 12. marca 2001 o aproximácii zákonov členských štátov týkajúcich sa zachovania práv zamestnancov pri prevodoch podnikov, závodov alebo častí podnikov alebo závodov treba vykladať v tom zmysle, že pracovné podmienky dohodnuté v kolektívnej zmluve, ktoré na základe práva členského štátu napriek vypovedaniu uvedenej zmluvy naďalej pôsobia na pracovnoprávne vzťahy, na ktoré sa priamo vzťahovala pred skončením jej platnosti, až dovtedy, kým uvedené pracovnoprávne vzťahy nepodliehajú novej kolektívnej zmluve alebo kým nie je s dotknutými zamestnancami uzatvorená nová samostatná dohoda, predstavujú „pracovné podmienky dohodnuté v kolektívnej zmluve“ v zmysle tohto ustanovenia.

(¹) Ú. v. EÚ C 274, 21.9.2013.

Rozsudok Súdneho dvora (deviata komora) z 11. septembra 2014 (návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Nejvyšší správní soud – Česká republika) – Ministerstvo práce a sociálnych věcí/ B.

(Vec C-394/13) (¹)

(Návrh na začatie prejudiciálneho konania — Sociálne zabezpečenie migrujúcich pracovníkov — Nariadenie (EHS) č. 1408/71 a nariadenie (ES) č. 883/2004 — Uplatniteľná vnútroštátna právna úprava — Určenie členského štátu, ktorý je príslušný poskytovať rodinnú dávku — Situácia, keď migrujúci pracovník a jeho rodina bývajú v členskom štáte, kde je centrum ich záujmov a kde bola poberaná rodinná dávka — Žiadosť o rodinnú dávku v členskom štáte pôvodu po zániku práva na dávky v členskom štáte bydliska — Vnútroštátna právna úprava členského štátu pôvodu stanovujúca poskytovanie takýchto dávok každej osobe prihlásenej na trvalý pobyt v tomto štáte)

(2014/C 409/22)

Jazyk konania: čeština

Vnútroštátny súd, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania

Nejvyšší správní soud

Účastníci konania pred vnútroštátnym súdom

Žalobca: Ministerstvo práce a sociálních věcí

Žalovaná: B.

Výrok rozsudku

1. Nariadenie Rady (EHS) č. 1408/71 zo 14. júna 1971 o uplatňovaní systémov sociálneho zabezpečenia na zamestnancov, samostatne zárobkovo činné osoby a ich rodinných príslušníkov, ktorí sa pohybujú v rámci spoločenstva, v znení zmenenom, doplnenom a aktualizovanom nariadením Rady (ES) č. 118/97 z 2. decembra 1996, zmenené a doplnené nariadením Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 592/2008 zo 17. júna 2008, a najmä jeho článok 13, sa má vykladať v tom zmysle, že bráni tomu, aby sa členský štát považoval za štát, ktorý je príslušný poskytovať rodinnú dávku osobe, len na základe skutočnosti, že má na jeho území prihlásený trvalý pobyt, bez toho, aby táto osoba a členovia jej rodiny v uvedenom členskom štáte pracovali alebo tam mali zvyčajné bydlisko. Článok 13 tohto nariadenia sa má vykladať v tom zmysle, že zároveň bráni tomu, aby členský štát, ktorý vo vzťahu k posudzovanej osobe nie je príslušným štátom, poskytoval tejto osobe rodinné dávky, pokiaľ medzi predmetnou situáciou a územím tohto prvého členského štátu neexistuje presný a úzko vymedzený vzťah.